

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 343/09-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť D. P., N., t. č. vo väzbe N., zastúpeného advokátmi JUDr. M. K. a JUDr. R. F., obaja N., vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 3 Tp 155/2009 z 12. augusta 2009 a uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5 Tpo 36/2009 z 19. augusta 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. septembra 2009 doručená sťažnosť D. P., N., t. č. vo väzbe N. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 Tp 155/2009 z 12. augusta 2009 a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tpo 36/2009 z 19. augusta 2009.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre zločin podvodu spáchaný spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1 a ods. 3 písm. a) a c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a iné.

Uznesením okresného súdu sp. zn. 3 Tp 18/2009 zo 6. februára 2009 bol sťažovateľ vzatý do väzby, ktorá začala plynúť od 3. februára 2009.

Okresný súd na základe návrhu Okresnej prokuratúry v Nitre (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 1 Pv 71/2009-99 z 31. júla 2009 uznesením sp. zn. 3 Tp 155/2009 predĺžil lehotu trvania väzby sťažovateľa do 19. októbra 2009.

Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tpo 36/2009 z 19. augusta 2009 zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa uvedenými uzneseniami všeobecných súdov došlo k porušeniu jeho základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, a to tým, že „Okresný súd Nitra ako aj Krajský súd v Nitre nerozhodli o predĺžení lehoty väzby v súlade so zákonnými dôvodmi(...)“.

Sťažovateľ ďalej okrem iného uviedol:

„Okresný súd v Nitre ako aj Krajský súd v Nitre pri svojom rozhodovaní o návrhu na predĺženie väzby sa vôbec nezaoberali otázkou zákonných dôvodov predĺženia väzby v zmysle ust. § 76 ods. 3 Tr. por.(...) Ako vyplýva z odôvodnenia uznesení oboch súdov predĺženie lehoty väzby je odôvodnené skutočnosťou, že v zmysle § 71 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. existujú dôvody a naďalej odôvodňujú obavu, že obvinení by v prípade prepustenia na slobodu konali spôsobom ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

Podľa môjho názoru ako aj zo zákonného znenia jednoznačne vyplýva, že najpodstatnejšou skutočnosťou pri predlžovaní lehoty väzby je existencia skutočností, že pre obťažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov nebolo možné vyšetrovanie v základnej lehote väzby ukončiť. Tu by som chcel poukázať na skutočnosť, že vyšetrovanie vo veci bolo

v tejto lehote riadne ukončené, vyšetrovateľ ukončil vec preštudovaním vyšetrovacieho spisu a návrhom na podanie obžaloby prokurátorovi. Okresný ako aj krajský súd sa otázkou obťažnosti veci sa vôbec nezaoberali a podľa môjho názoru, keby sa touto vecou zaoberali, tak by v žiadnom prípade nemohlo dôjsť k predĺženiu lehoty väzby, pretože sa jedná podľa uznesenia o vznesení obvinenia o štandardný prípad trestného činu podvodu. Rovnako by k predĺženiu lehoty väzby nemohlo dôjsť z tohto dôvodu nečinnosti vyšetrovateľa, ktorý 3, 5 mesiaca nevykonal žiadny úkon, na navrhované úkony mal vyšetrovateľ dostatok času a mohol ich riadne vykonať v priebehu vyšetrovania a v tejto súvislosti poukazujeme na to, že vyšetrovacie úkony neboli vykonané od 6. 2. 2009 do 3. 3. 2009, od 23.4. 2009 do 1. 6. 2009, od 1. 6. do 25. 6. 2009 a od 25. 6. do 22. 7. 2009. Ukončenie vyšetrovania vyšetrovateľ potvrdil i v úradnom zázname pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu, kde uviedol, že boli vykonané všetky potrebné úkony na skončenie vyšetrovania. Takisto navrhované úkony - svedecké výpovede vykonal vyšetrovateľ za jeden deň dňa 02. 02. 2009.

Tieto pochybenia súdov sú len výsledkom nezákonného postupu vyšetrovateľa v prípravnom konaní, na čo poukazujeme, že 22. 7. 2009 vyšetrovateľ osobne doručil do kancelárie môjho obhajcu Uznesenie vyšetrovateľa zo dňa 10. 07. 2009 o pribratí znalca Ing. J. V. za účelom zistenia hodnoty stavebných strojov s pokynom, že znalec má posudok vypracovať - podať do 20. 7. 2009. Podľa vyjadrenia znalca tento odovzdal vyšetrovateľovi do spisu znalecký posudok dňa 20. 7. 2009. Rovnako je v uvedenom Uznesení uvedené, že hodnota sa má týkať strojov, ktoré boli odcudzené v dobe od 1. 9. 2008 do 31. 12. 2008. Toto pochybenie vyšetrovateľa bolo v tom, že samotné uznesenie obhajcom doručoval až po tom, keď boli posudky vypracované a boli vyšetrovateľovi doručené do spisu a týmto konaním vyšetrovateľ odňal možnosť obhajcom ako i obvineným vyjadriť sa k vykonávanému dôkazu, podať sťažnosť voči uzneseniu o pribratí znalca. Po predložení veci vyšetrovateľom na prokuratúru s návrhom na podanie obžaloby bol prípad prokurátorom vrátený späť vyšetrovateľovi na došetrenie, kde prokurátor nariadil vyšetrovateľovi vykonať šesť úkonov a to výsluch svedkov. Následne na to prokurátor podal žiadosť na predĺženie lehoty väzby.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Právoplatným rozhodnutím Okresného súdu v Nitre sp. zn. 3 Tp 155/2009 zo dňa 12. 8. 2009 a Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5 Tpo 36/2009 zo dňa 19. 8. 2009 bolo porušené právo sťažovateľa D. P.(...) uvedené v článku 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozhodnutie Okresného súdu Nitra sp. zn. 3 Tp 155/2009 zo dňa 12. 8. 2009 a Krajského súdu Nitra sp. zn. 5 Tpo 36/2009 zo dňa 19. 8. 2009, na základe ktorých bola predĺžená lehota väzby sťažovateľovi D. P.(...)“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

V prvom rade je potrebné poznamenať, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je v tomto prípade zastúpený kvalifikovanými právnymi zástupcami. Preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých práv (čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy) a v súvislosti s tými rozhodnutiami (uznesenie okresného súdu sp. zn. 3 Tp 155/2009 z 12. augusta 2009 a uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 36/2009 z 19. augusta 2009), ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáhal v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenie o porušení iných práv (právo na „bezpríťahové“ konanie) a v iných konaniach (t. j. v prípravnom konaní vedenom vyšetrovateľom Policajného zboru), ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd posudzoval iba námietku sťažovateľa o porušení jeho základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy uznesením okresného súdu sp. zn. 3 Tp 155/2009 z 12. augusta 2009 a uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 36/2009 z 19. augusta 2009, ktorými bolo rozhodnuté o predĺžení lehoty trvania väzby sťažovateľa do 19. októbra 2009.

1. K namietanému porušeniu označených práv uznesením okresného súdu sp. zn. 3 Tp 155/2009 z 12. augusta 2009

Pokiaľ ide o námietku porušenia základného práva sťažovateľa rozhodnutím okresného súdu, ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že princíp subsidiarity

právomoci ústavného súdu [čl. 127 ods. 1 ústavy „(...) ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“] je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

Podľa § 72 ods. 1 písm. d) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) rozhodnutím o väzbe sa rozumie rozhodnutie o návrhu na predĺženie lehoty väzby obvineného.

Podľa § 83 ods. 1 Trestného poriadku proti rozhodnutiu o väzbe je prípustná sťažnosť. Sťažnosť nie je prípustná, ak o väzbe rozhoduje odvolací súd alebo dovolací súd, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 189 ods. 1 Trestného poriadku uznesenie možno napadnúť pre

- a) nesprávnosť niektorého jeho výroku,
- b) zřejmý rozpor výroku s odôvodnením, alebo
- c) porušenie ustanovení o konaní, ktoré uzneseniu predchádzalo, ak toto porušenie mohlo spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku uznesenia.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ sa mohol, a ako z obsahu sťažnosti vyplýva, túto možnosť aj využil, domôcť ochrany svojich práv podaním sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 12. augusta 2009, o ktorej bol oprávnený rozhodnúť a v konečnom dôsledku aj rozhodol krajský súd.

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 36/2009 z 19. augusta 2009

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tpo 36/2009 z 19. augusta 2009 porušil jeho základné práva zaručené v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy tým, že zo strany všeobecných súdov, a teda aj krajského súdu, sa pri rozhodovaní o predĺžení lehoty trvania väzby sťažovateľa nezaoberali otázkou obťažnosti veci, pre ktorú nebolo možné trestné stíhanie skončiť tak, ako to vyžaduje § 76 ods. 3 Trestného poriadku. Preto nemožno považovať rozhodnutie o predĺžení lehoty trvania väzby sťažovateľa za zákonné.

Podľa judikatúry ústavného súdu je v ustanoveniach čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa práva na osobnú slobodu obsiahnuté tak právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná, ako aj právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu, alebo byť prepustený počas konania (obdobne III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05).

Krajský súd označeným uznesením sp. zn. 5 Tpo 36/2009 z 19. augusta 2009 zamietol sťažnosť sťažovateľa (ale aj spoluobvineného) proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 3 Tp 155/2009 z 12. augusta 2009, ktorým bola lehota trvania väzby sťažovateľa (a spoluobvineného) predĺžená do 19. októbra 2009. Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu vyplýva:

„Po preskúmaní spisového materiálu krajský súd dospel k záveru, že konkrétne skutočnosti, na ktoré poukázal prokurátor v návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby u obvinených a ktoré odôvodňujú existenciu dôvodov väzby podľa § 71 odsek 1 písm. b), c) Tr. por. existujú a naďalej odôvodňujú obavu, že obvinení by v prípade prepustenia na slobodu konali spôsobom ako to predpokladajú vyššie uvedené ustanovenia Trestného poriadku. K dôvodom väzby u oboch obvinených sa vyjadril krajský súd vo svojich

rozhodnutiach(...) v prípade obvineného D. P. zo dňa 26. 06. 2009, sp. zn. 5 Tpo/27/2009, ktorým zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. S dôvodmi vyššie citovaných uznesení sa i v danom štádiu trestného konania krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje.

V danom prípade je splnená i materiálna podmienka predpokladaná ustanovením § 76 ods. 3 Tr. por., pretože prepustením obvinených na slobodu by ich konaním mohlo byť zmarené, resp. podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, a preto bolo na mieste rozhodnúť o predĺžení doby trvania väzby u oboch obvinených a to z dôvodov, ktoré sú uvedené v návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby u oboch obvinených. Zákonná lehota trvania väzby v prípravnom konaní obom obvineným končí dňom 03. 09. 2009 a na úkony, ktoré je potrebné vo veci vykonať, a to vypočutie viacerých svedkov a znalca, postačí lehota, o ktorú požaduje väzbu predĺžiť okresný prokurátor a to do 19. 10. 2009. Vzhľadom na právnu kvalifikáciu konania obvinených, existenciu dôvodného podozrenia zo spáchania skutku popísaného v uznesení o začatí trestného stíhania a v uznesení o vznesení obvinenia a vzhľadom na skutkové okolnosti, je možné konštatovať, že doba, po ktorú trvá trestné stíhanie a to od 02. 02. 2009, nie je neprimerane dlhou lehotou, ktorá by odôvodňovala záver o existencii prieťahov v konaní zo strany orgánov činných v trestnom konaní.“

Z odôvodnenia návrhu okresnej prokuratúry na predĺženie trvania lehoty väzby č. k. 1 Pv 71/2009-99 z 31. júla 2009, na ktorý krajský súd vo svojom rozhodnutí poukazuje, okrem iného vyplýva:

„Vyšetrovanie vykonávané v rámci prípravného konania v danej trestnej veci však nemohlo byť doposiaľ ukončené, nakoľko počas jeho priebehu neboli zistené a objasnené všetky skutočnosti majúce vplyv a celkové objasnenie skutkového stavu veci v rozsahu nevyhnutnom na riadne skončenie prípravného konania, v dôsledku ktorých vyvstala potreba realizácie ďalších procesných úkonov.

S poukazom na vyššie uvedené je v danej trestnej veci potrebné v rámci prípravného konania ešte vykonať nasledujúce procesné úkony a to opätovne vypočuť poškodeného J. B., svedka Ing. P. B., PhD., svedka P. B., svedka J. K., svedka P. B., ako aj vypočuť svedka Mgr. JUDr. D. S., ktorý bol poškodenou J. S. a poškodeným R. M. zbavený povinnosti zachovávať mlčanlivosť.

Taktiež je potrebné vypočúť znalca Ing. J. V., ktorý sa vo svojom výsluchu vyjadrí k otázkam vo vzťahu k ním vypracovaným znaleckým posudkom. (...)

S odvolaním sa na hore menované okolnosti je nutné konštatovať, že v danej trestnej veci nebolo možné pre jej obtiažnosť trestné stíhanie skončiť v lehote 6 mesiacov, pričom zároveň prepustením obvineného(...) na slobodu hrozí, že bude podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, nakoľko mám za to, že u obvineného(...) v nezmenenom rozsahu trvajú dôvody väzby podľa § 71 odsek 1 písmeno b), písmeno c) Trestného poriadku(...)“

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotnými rozhodnutiami došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Podstatu sťažnosti tvorí námietka, že okresný súd a ani krajský súd sa otázkou obťažnosti veci, pre ktorú nemohlo byť trestné stíhanie skončené a ktorá je zákonnou podmienkou predĺženia lehoty väzby v prípravnom konaní, vôbec nezaoberali.

Podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku predĺžiť lehotu väzby možno len vtedy, ak návrh podľa odseku 2 bol podaný včas a ak nebolo možné pre obtiažnosť veci alebo z iných

závažných dôvodov trestné stíhanie skončiť a prepustením obvineného na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania.

Podľa judikatúry všeobecných súdov obťažnosť veci spočíva v zložitosti, komplikovanosti, a tým aj v časovej náročnosti náležitého zistenia skutkového stavu veci, v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (rozhodnutie R 24/1999 Zbierka súdnych rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky).

Ústavný súd konštatuje, že z uznesenia krajského súdu vyplýva, ktoré skutočnosti tvorili podklad na jeho rozhodnutie a k akému právnemu záveru odôvodnenému skutkovými okolnosťami došiel. Keďže úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd, nemôže zasahovať do ich skutkových a právnych záverov, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za udržateľné. A práve aj v tomto smere sa rozhodnutie krajského súdu z hľadiska sťažovateľovej námietky o neexistencii zákonných dôvodov ďalšieho trvania väzby javí ako akceptovateľné. Pri odôvodnení ďalšieho trvania sťažovateľovej väzby do 19. októbra 2009 sa krajský súd stotožnil s vyjadrením okresného prokurátora o potrebe doplnenia dokazovania (výsluchy šiestich svedkov a súdneho znalca). Krajský súd zaujal postoj aj vo vzťahu k sťažovateľovej námietke o možnosti vykonania procesných úkonov orgánmi činnými v trestnom konaní v skoršom časovom období a de facto zdôraznil, že *„doba, po ktorú trvá trestné stíhanie(...) nie je neprimerane dlhou lehotou, ktorá by odôvodňovala záver o existencii prieťahov v konaní zo strany orgánov činných v trestnom konaní“*. Krajský súd pritom akcentoval potrebu zabezpečiť vykonanie potrebných procesných úkonov prostredníctvom predĺženej väzby sťažovateľa, a to aj s prihliadnutím na charakter trestnej činnosti, t. j. právnu kvalifikáciu konania obvinených (teda aj sťažovateľa), ďalej s prihliadnutím na dôvodné podozrenie zo spáchania stíhaného skutku obvinenými a skutkové okolnosti prípadu.

Pokiaľ ide o fakt, že krajský súd v dôvodoch väzby [podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku] napadnutého rozhodnutia odkázal na návrh okresnej prokuratúry a na odôvodnenie svojich predošlých rozhodnutí, ústavný súd uvádza, že spôsob takejto

formulácie odôvodnenia z hľadiska jeho preskúmateľnosti považuje za prípustný, pretože obsah návrhu a predchádzajúcich rozhodnutí je dotknutým stranám známy ich oznámením, prípadne môže byť známy využitím inštitútu nazretia do spisu (obdobne III. ÚS 241/07).

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol v predmetnej sťažnosti, sa ústavný súd nedomnieva, že by z tohto rozhodnutia vyplývala jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené skutočnosti nedomnieva, že by skutkové alebo právne závery krajského súdu bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s označeným článkom ústavy.

Ústavný súd je preto toho názoru, že namietaným rozhodnutím krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 36/2009 spočívajúcim v rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu o predĺžení lehoty trvania väzby sťažovateľa nedošlo k takému porušeniu sťažovateľovho základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ktoré by znamenalo ipso facto porušenie práva na osobnú slobodu.

Ústavný súd sa prikláňa k názoru, že krajský súd pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia neopomenul tvrdenia sťažovateľa proti svojmu ponechaniu vo väzbe a jeho námietky jasne koncipoval. Aj keď krajský súd nedal sťažovateľovi vyčerpávajúcu odpoveď k nastoleným problémom, s prihliadnutím na to, čo ústavný súd uviedol v predchádzajúcom texte, je potrebné rozhodnutie krajského súdu ako celok považovať z hľadiska jeho preskúmateľnosti za akceptovateľné.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v posudzovanom prípade ide o krajský súd rozhodujúci o predĺžení lehoty trvania väzby) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných

dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07).

Z citovaného odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu nemožno vyvodiť, že by sa nevysporiadal s právne relevantnými argumentmi v súvislosti s rozhodovaním o väzbe (jej ďalšom trvaní) sťažovateľa, a podľa názoru ústavného súdu sú tieto odôvodnenia ústavnoprávne akceptovateľné.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd nepovažuje uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 36/2009 z 19. augusta 2009 za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené.

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2009